

- 3) inwestorem zastępczym budowy ciepłowni, z której łączny odbiór ciepła dla potrzeb ogólnomiejskich przekracza 50% mocy cieplnej przewidzianej do zainstalowania w danym etapie budowy ciepłowni, powinna być w zasadzie właściwa terenowo jednostka podległa prezydium rady narodowej;
- 4) inwestorem zastępczym budowy elektrociepłowni lub ciepłowni przemysłowej, z której łączny odbiór ciepła przez jednostki jednego resortu przemysłowego przekracza 50% mocy cieplnej przewidzianej do zainstalowania w danym etapie budowy, powinna być jednostka tego resortu;
- 5) inwestorem zastępczym budowy elektrociepłowni, z której odbiór ciepła przez poszczególne resorty przemysłowe nie przekracza 50% mocy cieplnej przewidzianej do zainstalowania w danym etapie budowy, powinno być właściwe terenowo przedsiębiorstwo podporządkowane Zjednoczeniu Energetyki.

§ 4. Umowa, o której mowa w § 5 ust. 1 uchwały, powinna określać wzajemne prawa i obowiązki inwestora zastępczego oraz inwestorów — przyszłych użytkowników (odbiorców energii cieplnej), a przede wszystkim:

- 1) terminy dostawy, ilość i parametry energii cieplnej, gwarantowane przyszłym użytkownikom wspólnej inwestycji przez inwestora zastępczego,
- 2) wysokość udziałów w kosztach budowy wspólnej inwestycji.

§ 5. Inwestor zastępczy po zakończeniu realizacji całości przewidzianego planami zamkniętego etapu wspólnej inwestycji przekazuje zrealizowany obiekt do eksploatacji jednostce wyznaczonej przez właściwe terenowo prezydium wojewódzkiej rady narodowej (rady narodowej miasta wyłączonego z województwa).

§ 6. Przy ustalaniu wysokości udziału inwestorów w kosztach realizacji wspólnej inwestycji ciepłowniczej, należy kierować się następującymi wytycznymi:

- 1) wysokość udziału w kosztach realizacji wspólnej inwestycji należy, zgodnie z § 7 ust. 1 uchwały, ustalać na podstawie zbiorczego zestawienia kosztów budowy określonych w zatwierdzonej dokumentacji, proporcjonalnie do wielkości założonych szczytowych mocy zapotrzebowania ciepła, wyrażonego w Gcal na godzinę, określonego dla obciążeń występujących w końcowej fazie danego etapu, z zastrzeżeniem pkt 4;
- 2) dla wspólnych wieloletnich inwestycji ciepłowniczych, które nie posiadają zamkniętego cyklu realizacji, w wy-

padku dużej liczby odbiorców, dopuszcza się stosowanie jednorazowych stawek ryczałtowych za Gcal na godzinę (szczytowych mocy zapotrzebowania ciepła), ustalonych przez prezydium właściwej wojewódzkiej rady narodowej (rady narodowej miasta wyłączonego z województwa) w porozumieniu z Państwowym Inspektorem Gospodarki Paliwowo-Energetycznej;

- 3) gdy koszty budowy wspólnej inwestycji ciepłowniczej są wyższe od łącznych kosztów realizacji poszczególnych inwestycji indywidualnych, poszczególni przyszli użytkownicy zobowiązani są uczestniczyć w takiej wysokości kosztów, jakie byłyby potrzebne do realizacji poszczególnych inwestycji indywidualnych rozwiązanych w sposób trwały, odpowiadający aktualnemu postępowi techniki, ekonomicznie uzasadniony i uwzględniający perspektywę pokrycia zapotrzebowania energii cieplnej; inwestorzy budownictwa mieszkaniowego uczestniczą w kosztach wspólnych inwestycji ciepłowniczych do wysokości kosztów niezbędnych dla zrealizowania budowy kotłowni indywidualnych w przedsięwzięciu inwestycyjnym budownictwa mieszkaniowego;
- 4) jeżeli w wyniku realizacji wspólnej inwestycji ciepłowniczej uzyskana zostanie dodatkowa moc elektryczna w stosunku do mocy, którą uzyskano by przy rozwiązaniach indywidualnych, Zjednoczenie Energetyki powinno uczestniczyć w kosztach realizacji wspólnej inwestycji; wysokość udziału Zjednoczenia Energetyki w kosztach realizacji wspólnej inwestycji oblicza się mnożąc dodatkową zainstalowaną moc elektryczną przez jednostkowy koszt osiągnięty przy budowie elektrowni kondensacyjnych;
- 5) jednostki resortu gospodarki komunalnej i inwestorzy budownictwa mieszkaniowego są wyłączeni z udziału w tej części kosztów budowy, rozbudowy i modernizacji elektrociepłowni, która dotyczy wyłącznie wytwarzania energii elektrycznej.

§ 7. Przepisów zarządzeń nie stosuje się do inwestycji ciepłowniczych, których realizacja została rozpoczęta przed dniem wejścia w życie zarządzenia, oraz do inwestycji planowanych na lata 1966 i 1967, posiadających uzgodnioną i zatwierdzoną dokumentację techniczną.

§ 8. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Górnictwa i Energetyki: J. Mitrega

353

ZARZĄDZENIE MINISTRA KOMUNIKACJI

z dnia 9 grudnia 1966 r.

zmieniające zarządzenie w sprawie skrzyżowania linii kolejowych z drogami publicznymi.

Na podstawie art. 6 ustawy z dnia 2 grudnia 1960 r. o kolejach (Dz. U. Nr 54, poz. 311 i art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 31 stycznia 1961 r. — Prawo budowlane (Dz. U. Nr 7, poz. 46) zarządza się, co następuje:

§ 1. W § 67 zarządzenia Ministra Komunikacji z dnia 21 września 1962 r. w sprawie skrzyżowania linii kolejowych z drogami publicznymi (Monitor Polski z 1962 r. Nr 76, poz.

354 i z 1965 r. Nr 16, poz. 63) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. W przypadkach określonych w ust. 1 pkt 1 i 2 zarząd kolei ustawia z obu stron przejazdu, po prawej stronie drogi, bezpośrednio przed rogatką (półrogaćką) lub przed urządzeniem sygnalizacji świetlnej, w

odległości 1 m od krawędzi jezdni, znak drogowy „Stój” (II A-20) z odpowiednim napisem, np. „Rozgatka uszkodzona.”,

2) dodaje się ust. 4 w brzmieniu:

„4. W przypadkach określonych w ust. 1 pkt 3—5 na-

leży na wniosek zarządu kolei ustawić na drodze przed przejazdami znaki drogowe „Stop” (II A-19).”

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Komunikacji: P. Lewiński

354

ZARZĄDZENIE MINISTRA PRZEMYSŁU SPOŻYWCZEGO I SKUPU

z dnia 17 grudnia 1966 r.

uchylające zarządzenie w sprawie wprowadzenia norm ubytków naturalnych drożdży w magazynowaniu.

Na podstawie art. 3 ust. 1 dekretu z dnia 29 października 1952 r. o gospodarowaniu artykułami obrotu towarowego i zaopatrzenia (Dz. U. z 1952 r. Nr 44, poz. 301 i z 1956 r. Nr 54, poz. 244) oraz § 1 ust. 1 zarządzenia nr 120 Prezesa Rady Ministrów z dnia 30 października 1963 r. w sprawie norm ubytków naturalnych (Monitor Polski Nr 89, poz. 420) zarządza się, co następuje:

§ 1. Uchyla się zarządzenie Ministra Przemysłu Rolnego i Spożywczego z dnia 12 kwietnia 1956 r. w sprawie wprowadzenia norm ubytków naturalnych drożdży w magazynowaniu (Monitor Polski Nr 35, poz. 422).

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1967 r.

Minister Przemysłu Spożywczego i Skupu: F. Pisula

355

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO KOMITETU PRACY I PŁAC

z dnia 21 grudnia 1966 r.

w sprawie wypłaty rent niektórym rencistom zatrudnionym w uspołecznionych zakładach przemysłu gastronomicznego.

Na podstawie § 3 b rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 6 maja 1958 r. w sprawie zawieszania prawa do renty oraz zasad wypłacania inwalidzkiej renty wyrównawczej (Dz. U. z 1958 r. Nr 26, poz. 111, z 1962 r. Nr 24, poz. 110 i Nr 43, poz. 205, z 1965 r. Nr 26, poz. 174 oraz z 1966 r. Nr 29, poz. 176) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rencistom posiadającym kwalifikacje fachowych pracowników gastronomicznych, zatrudnionym w uspołecznionych zakładach przemysłu gastronomicznego na stanowiskach kucharza, kuchmistrza, szefa kuchni lub jego zastępcy oraz kelnera, nie zawiesza się prawa do renty mimo osiągnięcia zarobków wyższych niż określone w § 2 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 6 maja 1958 r. w sprawie zawieszania prawa do renty oraz zasad wypłacania inwalidzkiej renty wyrównawczej (Dz. U. z 1958 r. Nr 26, poz. 111, z 1962 r. Nr 24, poz. 110 i Nr 43, poz. 205, z 1965 r. Nr 26, poz. 174 oraz z 1966 r. Nr 29, poz. 176), zwanego dalej „rozporządzeniem”, jeżeli:

1) zatrudnienie wykonywane jest:

- a) w zakładzie przemysłu gastronomicznego uruchamianym sezonowo albo
- b) w okresie nasilenia sezonu turystyczno-wypoczynkowego w miejscowości, w której znajduje się zakład przemysłu gastronomicznego czynny stale,

2) łączny okres zatrudnienia rencisty nie przekracza 4 miesięcy w danym roku kalendarzowym,

3) rencista poza zarobkiem w powyższych zakładach nie

osiąga innych zarobków lub dochodów z innych źródeł powodujących zawieszenie prawa do renty w myśl przepisów rozporządzenia; jeżeli zarobki lub dochody rencisty osiągane z innych źródeł powodują wypłacanie renty w kwocie zmniejszonej, rentę wypłaca się w tej kwocie.

§ 2. Wykaz przedsiębiorstw i organizacji prowadzących zakłady przemysłu gastronomicznego, objęte przepisem § 1, oraz okresy, które uważa się za okresy nasilenia sezonu w tych zakładach, ustalają dla swoich terenów na wniosek zjednoczeń wiodących w przemyśle gastronomicznym i gastronomicznym właściwe do spraw handlu organy prezydów wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw) w uzgodnieniu z właściwymi organami do spraw kultury fizycznej i turystyki oraz oddziałami Zakładu Ubezpieczeń Społecznych.

§ 3. Warunkiem wypłacania renty przez organ rentowy rencistom, o których mowa w § 1, jest przedłożenie zaświadczenia zakładu pracy zatrudniającego rencistę, stwierdzającego:

- 1) że rencista posiada kwalifikacje fachowego pracownika gastronomicznego i jest zatrudniony na jednym ze stanowisk wymienionych w § 1,
- 2) na jaki okres zawarta została z rencistą umowa o pracę.

§ 4. 1. Jeżeli zatrudnienie rencisty w uspołecznionym zakładzie przemysłu gastronomicznego z zarobkiem przekraczającym kwotę określona w § 2 ust. 2 rozporządzenia trwało w danym roku kalendarzowym dłużej niż 4 miesiące, pra-